

AD EVERSIONEM SUPERBIAE. 23

Ὁ ἴσθι τοῦ παναγαίου Θεοῦ ἀρέσκει δόξα εἰς πάντας αἰῶνας. ἀμήν. A mo Deo convenit gloria in cuncta saecula. Amen.

ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ΗΜΩΝ ΕΦΡΑΙΜ ΤΟΥ ΣΥΡΟΥ EJUSDEM SANCTI PATRIS EPHRAEM SYRI

ΠΡΟΣ ΚΑΘΑΙΡΕΣΙΝ ΥΠΕΡΗΦΑΝΙΑΣ. AD EVERSIONEM SUPERBIAE.

ΜΑΤΑΙΑ Πᾶσα ἀσκασίς, πᾶσα ἐγκράτεια, πᾶσα ὑποταγή, πᾶσα ἀκτιμωσύνη, καὶ πᾶσα πολυμορφία, ταπεινοφροσύνης ἐσσημιώθη. Ὡς ἄρα ἀρχὴ καὶ τέλος τῆς ἀγαθῆς ὑπάρχει ἡ ταπεινοφροσύνη, ἕως ἀρχὴ καὶ τέλος καὶ ὑπάρχει ἡ ὑψηλοφροσύνη. Πάλυτροπον δὲ καὶ πολυμορφὸν ἔστι τὸ ἀκαίριον πνεῦμα. Ἰδὲ καὶ πάντων κατακυριεύει ἀγωνίζεσθαι, καὶ ἕκαστον, δι' ἧς μετέρχεται μεθέσθαι, ἐν αὐτῇ ἰσχυροῦσθαι τὴν παγίδα. Ἡ σοφία, ἀφ' ἧς σοφίας. Ἡ ἰσχυρία, διὰ τῆς ἰσχυρίας. Ἡ πάλυτροπον, διὰ τῆς πάλυτροπον. Ἡ ἄμωρον, διὰ τῆς κάλλους. Ἡ ἀλλυλον, διὰ τῆς λαλιάς. Ἡ ἀφροσύνη, διὰ τῆς καλλιφρονίας. Ἡ ἀτεχνον, διὰ τῆς ἀτεχνίας. Ἡ ἀφροσύνη, διὰ τῆς ἀφροσύνης. Ὁμοίως δὲ καὶ τὰς καθ' ἑαυτὰς ταπεινοφροσύνης ἢ ἀκαίριον. τῶ μὴ ἀποτακτικῶ, διὰ τῆς ἀποτακτικῆς. τῶ δὲ ἐγκρατῆ, διὰ τῆς ἐγκρατείας. τῶ ἰσχυρῶ, διὰ τῆς ἰσχυρίας. τῶ ἀκτιμωσύνῃ, διὰ τῆς ἀκτιμωσύνης. τῶ πολυμορφῆ, διὰ τῆς ἀμωρίας. τῶ ἀλλυλον, διὰ τῆς ἀλλυλωνίας. καὶ τῶ γνωστικῶ, διὰ τῆς γνωστικῆς. ἡ δὲ ὄντως γνώσις τῆς ταπεινοφροσύνης σιωπῶσθαι. Ὁ ἴσθι οὖν σπουδαίως εἰς πάντας ἀποτακτικὰς ἐαυτῶν ζήσαντα. Διὸ ὁ Κύριος ἐπιστάμενος τὸ χαλεπὸν τὸ ἐπὶ τῶν ἀδελφῶν (Ὡς ἴσθι ἐν ἑαυτῶν ἰσχυρία, ἀρετῆς ἐμείνει τὸ ἀνθρώπινον σὺν τῇ ἐαυτῶν ἐργασίᾳ) ἐδωκεν ἡμῖν τροφὴν κατ' αὐτῶν, ἡ ταπεινοφροσύνην, εἰπὼν. ὅταν πάντα τὰ ἀφροσύνην ἡμῶν ποιήσῃτε, λέγετε, ὅτι δοῦλοι ἀρχαῖοί ἐσμεν. Τί οὖν ἐπιτακτικὰ εἰς ἐαυτὸς τῆς καφροσύνης καὶ φρενοβλαβείαν, ἢ ἀποσώλου λέγοντος. εἰ δὲ τις δοκεῖ ἂν εἶναι, μηδὲν ἂν φροσώπαται ἐαυτοῦ. πὸ γὰρ ἔργον αὐτοῦ δοκιμαζέτω ἕκαστος, καὶ τότε εἰς ἐαυτὸν μόνον πὸ καφροσύνης ἔξει, καὶ οὐκ εἰς ἄλλον. Τί οὖν ἀπαταλῶν ἐαυτὸς, ἐπαυρόμενοι κατ' ἀλλήλων, ὡς ἐπίδοξοι καὶ κόσμοι, τὰς μετριοτέρους ἀφροσύνης; Εὐείσομεν γὰρ τὸν Κύριον διδάσκοντα, ὅτι πᾶ ὑψηλά ἐν ἀνθρώποις, βδελυκτὰ τῶ Θεῷ. Ἀλλ' ὡς ἐγκρατῆς καὶ τῆς ἀφροσύνης ἐπαυρόμεθα; πάλιν ἐλεγχομεθα ἡσὺ ἢ ἀποσώλου λέγοντος. ἢ γὰρ ὁ ἐαυτὸν σιωπῶν, ἐκείνος

B V Ana est omnis exercitatio, omnis temperantia, omnis obedientia, omnis voluntaria paupertas, omnisque disciplina multijuga, humilitate destituta. Nam quemadmodum principium & finis bonorum est humilitas; ita malorum initium finisque existit superbia. Verfusus autem ac callidus, multiformisque est hic immundus spiritus: unde etiam in cunctos dominari nititur, fingulisque per quas transire contigerit vias, in iis laqueos constituit: C sapientem per sapientiam, forti per fortitudinem, diviti per divitias, formoso per pulchritudinem, eloquentem per loquelam, sonoro atque vocali per vocis praestantiam, bono opifici per artis excellentiam, agili per agilitatem. Similiter autem & spirituales tentare non cessat: eum qui renunciat saeculo, per abrenunciationem: temperantem ac continentem, per temperantiam & continentiam: in quiete ac silentio viventem, per quietem & solitudinem: paupertatem colentem, per paupertatem: discendi studiosum, per addiscendi facilitatem: religiosum per religionem: eruditum per eruditionem; que autem revera cognitio est atque scientia humilitati conjuncta reperitur. Sic ergo in cunctis sua studet seminare zizania. Ideo Dominus noster sciens passionis hujus difficultatem, quod E ubi radices egerit, ibi hominem illum cum suo exercitio inutilem plane reddat; suppediravit nobis adversus ipsum pro trophaeo humilitatem, dicens: Luc. 17. Quando omnia feceritis quae praecepta sunt vobis, dicite: servi inutiles sumus. Quid ergo nobis ipsis levitatem atque dementiam adsciscimus, cum dicat Apostolus: Galat. 6. Si quis existimat se aliquid esse, cum nihil sit, ipse se seducit: opus ergo suum probet unusquisque, & sic in semetipso tantum gloriam habebit, & non in altero. Cur igitur nos ipsos decipimus, in alterutrum elati, sicut qui in mundo sunt celebres, eosque qui sunt modestiores, aspernamur? Invenimus quippe docentem Dominum, quod quae hominibus excelsa sunt, abominabilia reperiantur coram Deo. At, ut continentem ac moderati, adversus infirmiores extollimur? Rurfus ab Apostolo 2. Cor. 10.

δοκιμαζέτω ἕκαστος, καὶ τότε εἰς ἐαυτὸν μόνον πὸ καφροσύνης ἔξει, καὶ οὐκ εἰς ἄλλον. Τί οὖν ἀπαταλῶν ἐαυτὸς, ἐπαυρόμενοι κατ' ἀλλήλων, ὡς ἐπίδοξοι καὶ κόσμοι, τὰς μετριοτέρους ἀφροσύνης; Εὐείσομεν γὰρ τὸν Κύριον διδάσκοντα, ὅτι πᾶ ὑψηλά ἐν ἀνθρώποις, βδελυκτὰ τῶ Θεῷ. Ἀλλ' ὡς ἐγκρατῆς καὶ τῆς ἀφροσύνης ἐπαυρόμεθα; πάλιν ἐλεγχομεθα ἡσὺ ἢ ἀποσώλου λέγοντος. ἢ γὰρ ὁ ἐαυτὸν σιωπῶν, ἐκείνος